

Petróczi Éva

**VÁMBÉRY ÁRMİN LEVELE VIKTÓRIA KIRÁLYNŐNEK,
MIDŐN SZEMÉBEN SZÁNALMAT LÁTOTT**

*Felséges Asszony!
Nem tudom, hogy
háza és hazája furcsa
vendégét minek nevezzem:
Hermann Bamberger,*

*Rasid Effendi,
Vámbéry Ármin,
de még Arminius Vámbéry is
mind bennem rejtezik,*

*egyetlen, sérült testben.
Kelet szivárványszínű
vándora, Ármin,
lett az önök dédelgetett*

*kalandora, bohóca,
aki kéretlen nyelvről-nyelvre lebben.
Panaszra nincs okom.
És különben is: Anglia*

az elharapott zokszó földje.

*De vajon ki látja meg bennem,
aki mindörökre
az önök híve, itt,
Albion hús ege alatt,
a szerdahelyi bicebóccát,*

*akibe kín hasít,
akinek gyerektestén
éjjelente olykor fekete piócák
gyakorolták a vérszívást?*

*Egy élhetetlen talmudista,
s egy muszájból-mindent-túlélő
asszony fiát.*

*Szép és hazug megoldás
volna azt mondanom:
a bénaság csupán a seven league boots,
azaz a hétmérföldes csizma nyoma lábamon.*

Felséges Asszony!

*Az én hazámban
népbetegség a bénulás,
sok láb, sok lélek húzza-vonja így,
gyógyulást nem remélve
napra nap magát.*

*De kérem, ne sajnáljon engem
sokezer sántító léptemért.*

*Legközelebb, ha rám tekint,
már ne felhőzze szájalom szemét.
Vendégük, Asszonyom,*

– legyen áldott a Fentvaló! –

*sok peckes léptű ifjúnál
messzebb elért.*

EGY GYÓGYÍTÓ MONDÓKÁRA

Rebinek

*Áspis, kerekes,
fűben kígyó tekereg,
nem csíp-mar,
ha rám nevensz.
Úti füves, leveles,
nevetésed a sebek
gyógyírja is, léptedet
kísérik zöld levelek,
fájdalom és félelem
elhussan, ha itt vagy velem.
Bíbola, bíbola,
vén szívemnek bíbora,
kínok apró orvosa
te vagy, Szabó Rebeka.
Pacs, pacs, pacs,
megérintesz, s távoznak
gondok, bajok, rontások,
katicává kedvesednek
minden költőverő,
szúrós bodobácsok.*